

Visdom og helliggørelse

”Tænk på, brødre, hvordan det var med jer selv, da I blev kaldet: I var ikke mange vise i verdslig forstand, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme. Men det, som er dårskab i verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, som er svagt i verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme, og det, som verden ser ned på, og som ringeagtes, det, som ingenting er, udvalgte Gud for at gøre det, som er noget, til ingenting, for at ingen skal have noget at være stolt af over for Gud. Men ham skyldes det, at I er i Kristus Jesus, som er blevet visdom for os fra Gud, både retfærdighed og helligelse og forløsning, for at »den, der er stolt, skal være stolt af Herren,« som der står skrevet.” 1.Kor.1:26-31.

Visdom er et ord, vi ofte møder i Bibelen. Alene er visdom eller visdommen nævnt 40 gange i Ordsprogenes bog. Men hvad er visdom? Vi fornemmer umiddelbart at visdom er både viden og erfaring, og grundlæggende er der to former for visdom: En verdslig og en åndelig. Den verdslige visdom er bl.a. knyttet til menneskets teknologiske viden og udnyttelsen af de muligheder, som bl.a. IT-teknologien giver. Internettet eksempelvis en død ting i sig selv, men når det bliver en global platform, der bruges af Satan til at føre mennesker, endog de udvalgte bort fra sandheden, så er det blevet tjener for løgnen. Og det er den virkelighed, vi lever midt i, og som vi lever med.

Verdslig visdom omfatter også, at vi har erstattet troen på Gud som skaber med en tro på menneskets skabende evner i form af videnskab. Til denne visdom hører teknologisk udvikling af de mest perfektionistiske våben, der kan udlette alt levende på jorden. Men denne evne til at skabe er død og ødelæggelse, og er ret beset det modsatte af skabelse.

Teknisk set er vi blevet vise. Problemet er ikke teknologien i sig selv, for Gud har kaldet menneskene til at underlægge sig jorden. Problemet opstår, når mennesket stiller al denne teknologiske visdom til rådighed for Satan i hans kamp for verdensmagten og dermed magten over menneskene. En magt, der bunder og ender i frygt og afmagt.

Men den mest omfattende visdom i verden er troen på mennesket og menneskets evne til at være Gud. Den tog sin begyndelse da Eva i Edens have troede på Satans løfte om, at hun og Adam skulle blive som Gud, hvis de lyttede til

hans råd. Den visdom er fra den onde og fører til evig fortabelse for den, der tager den til sig og derved gør sig til dommer over Gud.

Der er en anden verdslig visdom – en form for kødelig visdom, der især gør sig gældende i menigheden. Det er troen på, at hvis jeg er døbt og siger og handler, som en kristen, så er jeg en sand kristen. Den visdom viser sig ofte i en overdreven forkyndelse af Guds kærlighed uden samtidig at åbenbare fortabelsen, som venter de fleste, der lever højt på en nådig Gud uden at være født på ny. På dommens dag skal mange, der følte sig sikre på frelsen, høre Jesus sige: ”Jeg har aldrig kendt jer.” Bedraget med at være en kristen af navn uden at eje evigt liv er overvældende og forfærdende omfattende.

Gud siger om denne verdens visdom, at den er dårskab, og at da denne verdens vise påstod at være vise, blev de dårer. 1.Kor.3:19. Og videre siger Guds ord, at Gud har gjort denne verdens visdom til skamme, og at Gud har besluttet at lægge de vises visdom øde. 1.Kor.1:19.

Modsætningen til verdens visdom udspringer af Guds frygt. Guds ord siger: ”Dog, visdom taler vi om blandt de fuldkomne, men ikke en visdom, som er af denne verden eller fra denne verdens forgængelige herskere. Hvad vi taler om, er Guds hemmelige visdom, som var skjult, men som Gud allerede før tidernes begyndelse havde bestemt skulle føre os til herlighed. Den visdom har ingen af denne verdens herskere kendt, for havde de kendt den, ville de ikke have korsfæstet herlighedens Herre. Men som der står skrevet: Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham.” 1.Kor.2:6-8

Vi bemærker at Guds visdom for det første er hemmelig og skjult, at den for det andet er fra før tidernes begyndelse og for det tredje, at formålet med Guds visdom er at føre os til herlighed. Det er det grundlæggende ved Guds visdom.

I brevet til Kolosenserne skriver Paulus, ”at de skal trøstes i deres hjerte og knyttes sammen i kærlighed og nå til den fulde rigdom på vished og indsigt, nå til erkendelse af Guds hemmelighed, Kristus, i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult.” (2:2-3).

Og han føjer til: ”Se til, at ingen fanger jer med filosofi og tomt bedrag, der bygger på menneskers overlevering, på verdens magter og ikke på Kristus. For i ham bor hele guddomsfylden i kød og blod. (2:8-9).

Guds visdom, den hemmelige og skjulte har fra skabelsens morgen været Kristus Jesus. Og den visdom, har Gud af nåde og ved sin ånd åbenbaret for os,

som tror. Derfor ophøjer og tilbeder vi Herren, når vi sammen med Paulus siger: ”O dyb af Guds rigdom og visdom og kundskab! Hvor uransagelige er hans domme, og hvor usporlige hans veje! For hvem kender Herrens tanker, eller hvem kan være hans rådgiver? Hvem har givet ham noget først, så han må gøre gengæld? Thi fra ham og ved ham og til ham er alle ting. Ham være ære til evig tid! Amen.

* * *

Sådan lyder vidnesbyrdet om Guds rigdom og visdom og kundskab, som den er hos Gud. I forbindelse med os, lyder det: ”Herrens frygt er visdoms begyndelse.” Sl.111:10. og ”Herrens frygt, det er visdom.” Job.28:28. Hvis du derfor vil være vis i Guds øjne, så vend dit hjerte til at frygte den evige Gud, der har magt til at frelse og til at kaste i fortabelsen. Evangeliet om frelsen ved tro på Jesus kan ingen fatte af sig selv. Uden gudsfrygt bliver selv evangeliet tomme ord, både for den, der lytter, og den, der forkynder.

Vi læste, at det skyldes Gud, at Jesus er blevet os visdom fra Gud, både til retfærdighed, helliggørelse og forløsning. Visdommen fra gud omfatter bl.a. at Gud giver indsigt i:

1. At Guds veje og tanker ligger højt over vore, og at de omfatter, at Gud vil, at alle mennesker skal frelses fra fortabelsen ved tro på Jesus.
2. Guds hemmelighed: At Gud elsker dig. Og på trods af, at du af natur er fjende af Gud, har han udvalgt dig til at være hellig for hans ansigt i gennem alle evigheder. Det er Guds hemmelighed. Det er imod al menneskelig fornuft, og det er det stik modsatte af, hvad du har fortjent.

* * *

Inden vi ser på helliggørelse er det nødvendigt at vide, hvad det betyder at være hellig. Og hvem er hellig, og hvad vil det sige at være hellig?

Guds ord forkynder: ”Hellig, hellig, hellig er hæskarers Herre, al jorden er fuld af hans herlighed.” Es.6:3. ”Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud den almægtige, han som var, og som er, og som kommer. Åb.4:8.

Gud er hellig, han er ren, uden synd og uden fristelse. ”Han, den eneste, som har udødelighed og bor i et utilgængeligt lys, og som intet menneske har set eller kan se. Ham være ære og evig magt!” 1.Tim.6:16.

Men Gud stiller det samme krav til os: ”I skal være hellige, for jeg er hellig.” 3.Mos.11:45. Er vi da hellige? Nej, ikke i os selv alle, - ikke en eneste. Men

de, der tager imod Jesus som frelser og tror på hans navn, de er helliget ved Jesu blod og er gået over fra døden til livet, de er født af Gud til et nyt liv. De er helliget for evigheden til et liv sammen med alle de hellige engle og med Jesus og Gud den almægtige. Den hellighed, som en synder ejer ved tro på Jesus, er indeholdt i Guds skjulte visdom.

Men denne hellighed ved tro på Jesus, gælder den alene det evige liv hjemme i himlen, eller er vi også hellige her i verden?

For så vidt, det gælder frelsen, er svaret et ja, for allerede her i livet gælder Jesu hellighed i mit sted, og det får jeg lov at hvile i. Men samtidig taler Guds ord om helligelse eller helliggørelse, og det skal vi se lidt nærmere på.

* * *

Når der i kristelig sammenhæng tales om helliggørelse, får man fra tid til anden det indtryk, at helliggørelse forudsætter, at den enkelte tager sig sammen og gør gerninger så han eller hun kan blive hellige og dermed blive en duft af liv til liv for dem, man er iblandt.

Og den opfattelse bliver styrket, når man læser, hvad Paulus skriver om Åndens frugter i form af glæde, kærlighed, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse. Det er nedslående, hvor lidt de nævnte frugter kendetegner ens liv. Følgen bliver let et ønske og et krav til sig selv om at tage sig sammen, så helliggørelsen bliver til virkelighed i troens liv. Men det ønske og krav er fra den onde, for det fører til et slaveri, til ørkesløs lovtrældom.

Inden vi går videre et par forhold til afklaring: Det er nødvendigt at understrege, at det kun er sande Guds børn, der kan helliggøres, for det naturlige menneske er fjende af Gud, og det hverken kan eller vil gøres helligt. Et andet forhold er, at helliggørelse som sådan ikke har noget med frelsen at gøre. Det er i stedet et resultat af, at en synder har fået del i Guds frelse. Guds ord siger klart, at enhver, som tror på Jesu navn, ejer evigt liv og er frelst fra fortabelsen.

Helliggørelse er altså knyttet til det liv, som Guds børn lever her i verden, og for mange kommer det til at dreje sig om at omvende sig og gøre gerninger, der er Gud velbehagelige. Det var jo det, Johannes døbereren sagde til dem, der kom for at lade sig døbe: ”Så bær da de frugter, som er omvendelsen kræver.” Luk.3:8. Men hvordan forholder det sig med de gode gerninger i Guds øjne?

Om gode gerninger forkynder Paulus: ”Jeg ved, at i mig, altså i mit kød, bor der intet godt. Viljen har jeg, men udføre det gode kan jeg ikke. For det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg.” Rom.7:18-19. Helliggørelse gennem vor egen indsats er altså udelukket; det er en umulighed.

Hemmeligheden er, at helliggørelse ikke er mit men Guds værk. Det er Gud Herren alene, der helliggør sine børn. Og Gud gør det ikke for at forberede os til det evige liv, for i os er der intet, der kan gøres helligt til evigt liv i Himlen. Det evig liv giver Gud os af nåde for Kristi blods skyld. Guds er gaven.

For at få klarhed over, hvorfor Gud helliggør, så lad os begynde et andet sted. Hvad er det ultimative mål med din frelse?

Målet er evigheden hjemme hos Gud i det nye Jerusalem. Alle Guds børn skal i evighedernes evigheder leve for Guds ansigt og vandre i Guds lys og synge Guds og Lammets pris sammen med alle de hellige engle. Det overordnede mål for hele Guds frelsesplan er den salige evighed i Himmelen. Og Gud forkynder i sit ord, at fra før verdens grundvold blev lagt, udvalgte han os i Jesus til at stå for hans ansigt uden fejl, og uden mangler i hans kærlighed. For således elskede Gud verden, at han lod sin enbårne søn, Jesus Kristus, dø på korset for vore synders skyld, for at vi ikke skal fortabes men i stedet få del i det evige liv hjemme i Himlen.

Alt, hvad Gud har gjort fra evighedens morgen, peger frem mod den dag, hvor Gud for evigt vil favne hver enkelt synder, der er frelst af nåde. For Gud længes efter at være sammen med os. Gud elsker os. Han udvalgte os, han frelste os, og ”med nidkærhed længes Gud efter den ånd, han har givet bolig i os.” Jak.4:5.

Gud længes altså efter at være sammen med dig og mig – ikke blot i Himlen. Det ville jo være ulogisk, hvis at Gud kun skulle længes efter at være sammen med sine børn i himlen, uden også at længes efter dem, mens de er her i verden. Det er ikke alene ulogisk, det er i modstrid med alt, hvad Gud siger i sit ord.

Men Guds samvær med en synder her i verden har imidlertid den vanskelighed, at Gud er hellig, mens vi er syndere. Og Guds hellighed og vor syndighed er modsætninger, som intet menneske kan overvinde. ”Det er jeres synder, der skiller jer fra jeres Gud; jeres overtrædelser skjuler hans ansigt, så han ikke kan høre jer.” Es.59:2.

Helliggørelse består derfor i, at Gud handler med os bl.a. ved at tage det fra os, som står hans hellighed imod. Mange oplever det som en straf, fordi de ikke er hellige nok, og at det er på tide, at de tager sig sammen. Men det er forkert. Gud alene helliggør, og han gør det af kærlighed, fordi han længes efter at være sammen med sine børn. Han gør det for at bringe os tættere til sig, så vi i Ånden kan være ét med vores himmelske Far og Frelser.

Gud helliggør på mange måder. I ”Fader vor” beder vi om, at Gud ikke vil lede os ind i fristelse, men bevare os fra det onde. Det omfatter bl.a. vore tanker og vore tilbøjeligheder, som vil drage os bort fra Herren, fordi de fremmer kødets lyster, så vi, i stedet for at søge Herren, gør, hvad kødet og tankerne vil. Mange oplever Guds helliggørelse, når Gud tager noget fra dem, som i deres øjne er værdifuldt. Det kan være helbred, økonomisk sikkerhed, eller at Gud kalder nære familiemedlemmer hjem til sig. Men uanset, hvordan det sker, så er det Gud, der gør det af kærlighed, og han gør det, så det virker helliggørelse i os.

Helliggørelsen er en proces, som vi af natur ikke bryders os om. Derfor fristes vi til at modsætte os Guds plan og Guds handlen med os. Og når vi falder for den fristelse, går vi glip af Guds helliggørelse og af den velsignelse og glæde, der følger af samværet med vor himmelske Far. Det modsatte af helliggørelse er forhærdelse, at fjerne sig fra Gud og dermed i yderste forstand at miste det evige liv.

At blive helliggjort indebærer, at jeg bliver mindre, og at Jesus bliver større. Det betyder, at jeg må overgive mig og alt mit til døden, for at Jesus i stedet kan leve i mig. Alt det virker og gør Gud. Ham skyldes det, at vi er i Kristus Jesus, der er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helligelse og forløsning. 1.Kor.1:30.

Gud være lovet, at han elsker os, længes efter os og derfor helliggør os. Lader vi Gud råde for vore liv, vil det få følger for vort sindelag, vore handlinger og vort vidnesbyrd. For de hellige bliver det en duft af liv til liv, mens det for verden bliver en duft af død til død og derfor også til modsigelse, forhånelser og forfølgelse af de helliggjorte. Sådan er det i efterfølgelsen af Jesus, vor Herre og frelser.

Og Gud, der ved, at vi i efterfølgelsen af Jesus og under Guds helligelse af os vil blive udsat for forfølgelse og fristelser, har lovet, at den, der kommer til ham, vil han aldrig støde bort. Og den, der sætter sin lid til ham, skal ikke

bekymre sig, hverken for sine jordiske behov eller for det evige liv. Her nogle eksempler hentet fra Guds ord:

- Overgiv din vej til Herren, stol på ham, så griber han ind. Sl.37:5.
- Jeg satte alt mit håb til Herren, og han bøjede sig ned til mig og hørte mit råb om hjælp. Sl.40:2.
- I kan ikke tjene både Gud og mammon. Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne? Mat.6:24-25.
- Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt? Rom.8:31.
- Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus. Fil.4:6-7
- kast al jeres bekymring på ham, for han har omsorg for jer. 1.Pet.5:7.

I brevet til Efeserne (3:20), skriver Paulus, at Gud med sin kraft, der virker i os, formår at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår. Gud længes efter at give os mere, end vi kan fatte, og det kommer i Bibelen til udtryk gennem de løfter, som Gud har givet til dem, der tror på ham. Guds løfter i den forbindelse lyder blandt andre sådan:

- hvad I end beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen. Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det. Joh.14:13.
- Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det. Joh.15:7
- Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen. Joh.16:23-24.

”Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer Riget.”

Luk.2:32. Du lille hjord! Så fattig og dog så rig. Omsluttet af Guds kærlighed og Guds længsel efter at være sammen med sine børn. En dag skal det fuldkommes i det ny Jerusalem. Da skal vi se ham, som vi troede på og vandrede sammen med. Vi skal se ham og blive ham lig, og vi skal aldrig skilles. På den dag er du og jeg hellige, som han er hellig. Da er det evige mål nået, det, som Gud satte for hvert enkelt, fra før verden blev skabt.